

Column: Eureka!

06-03-2024 08:00

Al vijftien zomers lang brengen we veel tijd door onder de bladrijke druivenstruik op de pergola, feitelijk is het een plantaardige parasol. We zijn eraan gehecht. De constructie van de pergola is simpel. Zet twee kleine, houten voetbalgoaltjes op iets minder dan twee meter afstand tegenover elkaar en verbindt deze met elkaar middels een stel houten liggers.

De twee goaltjes hingen vervaarlijk door, maar dat bleek na het nodige creatieve denkwerk simpel op te lossen. Het probleem zat 'm in de liggers, want daarop rusten de takken van de druif. Twee dagen lang dacht ik na over een solide én esthetisch bevredigende oplossing. Eureka! Ik vervang de houten liggers door staven betonijzer van 16 mm dik en twee meter lang.

Bouwmaat was nog open. Zoals altijd keek ik als een kind in een snoepwinkel mijn ogen uit in de grote hal die deze profi-bouwmarkt is. Dwalend door zijn gangen voelde ik kluslust opkomen, maar hoe ik ook keek, ik zag geen staven. De jongeman achter balie meende toch echt dat ze die staven hadden, dus maakte hij samen met mij dezelfde ronde nog een keer. We vonden staven, maar niet van de juiste dikte. Maar hij kon ze wel bestellen. Ik keek mee op zijn computerscherm en inderdaad, staven betonijzer van 16 mm dik, maar helaas hadden ze niet de gewenste lengte. Per staaf één meter knipafval is niet bijster duurzaam en bovendien zou het een kostbaar avontuur worden afgaande op prijzen die ik op het scherm zag verschijnen. Het creatieve proces in mijn hoofd was nog gaande, ik zocht een zuinige uitweg. Eureka! Als ik nou eens de betoncentrale bel die het beton levert voor het gros van de klussen waarvoor ik word ingehuurd. Geniaal, maar hoe vertel ik dat de jongeman voor me die op het punt staat op de bestelbutton te klikken? Ik besloot eerlijk te zijn. De jongeman vond het nog niet eens zo'n gek idee.

Voor een derde van de prijs laadde een medewerker van de betoncentrale de staven in mijn auto. Een restpartijtje op maat geknipt en contant betaald. Thuis ging ik meteen aan de slag. Het werd donker en binnen werd het zoveelste feestdagenmaal uitgeserveerd. "Pap", riep mijn dochter. "kom je eten?" Ik richtte de bouwlamp op mijn klus en antwoordde: "Ik kom zo. Nog even. Twee staven en het is gedaan."

Edwin Timmers

Redactie